

Koning Vikarmajita vervolg

De koningin was niet overtuigd. “Zeven betoverde deuren beschermen mijn slaapkamer,” sprak de koningin weer. “Door er op een speciale manier op te kloppen, gaan ze vanzelf open. Mijn echtgenoot kent het geheim. Zoveel jaren zijn wij reeds getrouwd, maar nog nooit heeft hij mij gevraagd om de deur open te doen. Wie ben jij, dat je mij nu moet vragen om de deur te openen?” De dhobi wist niet wat hij hoorde en na enige aarzeling liet hij de koningin met rust.

De volgende ochtend gaf de dhobi een aantal dienaren van de koning het bevel om alle papegaaien in het koninkrijk te vangen en te doden. De dienaren volgden het bevel van de ‘koning’ en één van hen ging naar het bos om papegaaien te zoeken. In dat bos stond een grote boom waarop tegen de avond een groep van honderd en één papegaaien neerstreek om de nacht door te brengen. De dienaar ontdekte de boom en toen de papegaaien de volgende dag wegvlogen, smeerde hij lijm op de takken.

Aan het einde van de dag kwamen de papegaaien aangevlogen en gingen weer in de boom zitten. Na verloop van tijd merkten ze dat hun pootjes aan de takken vastgeplakt zaten. Tussen de papegaaien zat ook de echte koning Vikarmajita. Hij sprak: “Onze pootjes zitten vast, we kunnen niet meer vliegen. Luister, ik heb een plan. Morgenochtend zal ongetwijfeld de stroper komen die deze val voor ons heeft gezet. We moeten doen alsof we dood zijn; doe je ogen dicht en laat je hoofd hangen. Wanneer hij ons losmaakt, dan moeten we allemaal tegelijk wegvliegen. Zo zal hij niemand kunnen vangen.”

De volgende ochtend klom de dienaar in de boom. Hij begon met zijn mes de pootjes van de papegaaien los te maken en wierp ze één voor één naar beneden. Honderd papegaaien lagen reeds op de grond, maar toen hij aan de laatste wilde beginnen, glipte zijn mes uit de handen en viel naar beneden.

De papegaaien dachten dat ze nu allemaal bevrijd waren. Ze sprongen op hun pootjes, strekten de vleugels en vlogen in één zwerm de lucht in. Maar één papegaai zat nog vast en dat was Vikarmajita.

De dienaar begreep dat hij was beetgenomen en zei: “Jij slechterik, jij hebt me mooi misleid. Je bent de enige die ik heb kunnen vangen daarom neem ik jou mee.” Terwijl de dienaar met de papegaai door het bos liep, kwamen ze de koning van een naburig land tegen.

De koning sprak de man aan en vroeg: “Is deze papegaai te koop?” De dienaar antwoordde: “Ja koning, ik wil hem best verkopen, alleen weet ik niet hoeveel ik ervoor moet vragen. Waarom vraagt u het hemzelf niet?” De koning vroeg vervolgens: “Zeg eens papegaaitje, wat moet jij kosten?” Vikarmajita was de dienaar dankbaar voor het feit dat hij zijn leven gespaard had en daarom vroeg hij een zeer hoog bedrag, namelijk: duizend roepies. Zonder te aarzelen betaalde de koning de som en nam de papegaai mee naar zijn paleis.

De koning had een jonge dochter. Op een dag zei hij tegen de papegaai dat hij van plan was om het meisje naar school te sturen. Vikarmajita was een zeergeleerd persoon en daarom zei hij: "Dat is niet nodig beste koning. Het is beter dat ik haar les geef, van mij kan ze veel leren." De koning vond dat een best goed plan en zo werd Vikarmajita de leraar van de prinses.

De dhobi, die nog altijd in het lichaam van Vikarmajita zat, had intussen het paleis verlaten. Hij voelde zich daar niet meer veilig. Na vele omzwervingen kwam hij bij het paleis waar Vikarmajita als papegaai verbleef. Hij diende zich aan de koning met het volgende verzoek: "Ik wil u graag één van mij bijzondere toverkunsten tonen. Daar is een geit voor nodig. Beveel uw slager om er één te brengen en die hier ter plekke te slachten." De koning was nieuwsgierig en deed wat de dhobi hem had gevraagd.

De voorstelling kon beginnen. En naast de koning stond een kooi met daarin de papegaai. Nadat de geit geslacht was, verliet de dhobi zijn lichaam en ging het lijk van de geit binnen. Het beestje sprong weer op en huppelde vrolijk mekkerend voor de voeten van de verbaasde koning. Op dat moment verliet Vikarmajita zijn gedaante van de papegaai en keerde terug in zijn vroegere lichaam. Om zijn middel hing nog steeds zijn zwaard. Hij twijfelde geen seconde, rukte het zwaard uit zijn schede en rende achter de geit aan. En in één slag hakte hij het hoofd van de geit eraf.

Eindelijk kon koning Vikarmajita weer zichzelf zijn en dit betekende tegelijkertijd het einde van de dhobi.